

Any 2010. Programa núm. 16

13 - 26 setembre 2010

Filmoteca

de Catalunya

En la ciudad de Sylvia de José Luis Guerín

El muntatge: art i ofici

Cinema filipí: 1976-2008

Premis Gaudí i Premis Goya

Homenatge a José María Ricarte

El film del mes

El documental del mes

► El muntatge: art i ofici

En la seva conversa amb Michael Ondaatje, recollida en el llibre *El arte del montaje*, el muntador Walter Murch incideix en el fet que l'ofici de muntador és un ofici de dones. Concretament diu: «De fet, molts dels muntadors de les primeres pel·lícules –en temps del cinema mut– eren dones. Era un ofici de dones, es considerava quelcom semblant a la costura. Les diferents peces de la pel·lícula s'anaven entreteixint. I el muntatge té una faceta bibliotecària, que abans també es percebia com un treball femení». El nostre cicle inclou diverses pel·lícules que han estat muntades per dones. Tanmateix, volem destacar-ne dues: Dede Allen, finalada el passat abril, de la qual projectarem *El buscavidas* i que serà més protagonista encara en el proper programa, atès que li dedicarem un text i projectarem *Bonnie & Clyde*. Acompanyant el film de Robert Rossen, en tindrem la continuació, *El color del dinero*, rodada per Martin Scorsese vint-i-cinc anys després, i muntada per una de les seves col·laboradores més fidels, Thelma Schoonmaker (vídua del director Michael Powell, i amb una vintena de treballs amb Scorsese, que li han proporcionat tres premis Oscar: *Toro salvaje*, *El aviador* i *Infiltrados*). També ens sembla interessant destacar les sessions del dia 25, en què projectarem seguits dos films musicals, un de clàssic (*Melodías de Broadway 1955*) i un de modern (*Moulin Rouge*) en una comparativa que ens permetrà comprovar com l'art del muntatge ha esdevingut fonamental en la concepció coreogràfica dels musicals moderns. Agraïments: Filmoteca Espanyola i Det Danske Filminstitut-Cinemateket.

Walter Murch: La química del so i de la imatge
El blau semblava mort

Murch: La química dels sonorames és misteriosa i difícil de predir amb antelació. Hom arriba a la mescla final d'una pel·lícula sabent que determinades coses són possibles, però sense saber exactament com acabaran. Recordo que a THX 1138 estàvem intentant aconseguir un gran contrast entre dos ambients: el silenci de la gran zona dels llimbs blancs de la presó, i el caos exterior. En el silenci de la presó només se sent el soroll dels bronzits distants –que vaig gravar a l'Exploratorium, aquí a San Francisco– màquines ambigües a la llunyania i algun tro ocasional. Per crear aquest so vaig sortir i vaig gravar ambients similars: gent sortint de partits de futbol, competicions de patinatge sobre rodes, tota mena de gent movent-se de pressa. També vaig gravar cascades, canonades de desgüas, aire a pressió –tota mena de sons. De la mateixa manera que vaig fer a THE RAIN PEOPLE, vaig apilar

aquests sons uns sobre els altres, tot rumiant: «més i més i més és igual a més». Anava a liquidar aquest problema d'una vegada per totes! Tanmateix, en reproduir-lo tot junt, es va produir un curiós efecte de percepció. L'agulla del magnetòfon va saltar fins i al topall de l'escala. Ja no podíem veure-la, de tan potent que era el senyal. Però a nosaltres, si més no, no ens feia la impressió que el so fos tan eixordador. Era una mica frustrant, després de tota aquella feina. Com era possible que 1+1+1+1+1 fes 2?

Era qüestió de la química entre aquests sons: tots ells eren sons torrencials però cap d'ells no tenia vores, de manera que l'oïda no aconseguia percebre'ls. I aleshores me'n vaig recordar –i aquesta és la mena de fets misteriosos de què parlàvem: Per què hi vaig pensar?– que feia uns mesos havia estat a l'Acadèmia de les Ciències a les dues de la matinada, gravant sorolls de passos. Per alguna raó havia posat el magnetòfon en un extrem del Pavelló de l'Àfrica, m'havia situat a l'extrem oposat, i senzillament havia començat a cridar amb veus incomprendibles i guturals. Hi havia una ressonància meravellosa: el magnetòfon estava a 50 metres de distància, el so rebotava contra el marbre i a les superfícies de vidre, en la foscor, a les dues de la matinada.

Vaig recordar aquest enregistrament i vaig pensar: «Afegiré aquesta pista a la mescla». El resultat va ser una sensació eixordadora i desbordant. Vaig haver de posar el volum gairebé al mínim, i continuava sonant molt alt. Tanmateix, l'agulla del magnetòfon era visible, oscil·lant lleugerament, enmig de l'escala.

Una vegada més, una paradoxa. Estàvem experimentant un so ensordidor, però des del punt de vista elèctric no hi havia gaire energia. Em vaig adonar que havia aconseguit aportar un d'aquests elements catalitzadors, com la clau fixa que cau al terra, com la campana que replica a la llunyania. També passa amb la química entre el so i la imatge. Un determinat color del so fa que hom vegi els colors de la imatge de forma molt més vibrant.

Cap al 1978 hi va haver una crisi a APOCALYPSE NOW en saber que no teníem els drets de l'enregistrament dirigit per Georg Solti de *La cavalcada de les valquíries*, que era la que havíem estat utilitzant. Decca Europa es negava a cedir-nos-els: érem molt a prop d'acabar la pel·lícula i teníem por de no poder aconseguir els drets, i llavors, què fariem? Vam obrir tres fronts: continuar demanant permís a Decca, contactar l'Orquestra Simfònica de San Francisco per tornar a gravar la música i intentar trobar un enregistrament antic que s'assemblés com més millor a la de Solti i del qual poguéssim adquirir els drets. Aquesta tasca em va correspondre a mi.

Vaig anar a Tower Records i vaig comprar els dinou enregistraments que tenien de *La cavalcada de les valquíries*. Em vaig assegurar de escoltar-les amb un cronòmetre i un metrònom per veure quins enregistraments seguien apro-

The Conversation de Francis Ford Coppola

ximadament allò que Solti havia decidit quant al *tempo* de la música. Al final, vaig descartar-les totes llevat d'una –Erich Leinsdorf dirigint la Filharmònica de Los Angeles. Pensava: «No és exactament el mateix, però s'assembla prou i potser, amb un cop de sort, puc fer alguns ajustaments a la imatge...»

Vaig replicar l'enregistrament de Leinsdorf a cinta perforada, la vaig situar al punt corresponent de la imatge, les vaig reproduir ambdues en sintonia, i al cap de deu segons vaig saber que no donaria resultat. No era pas per un problema de metrònom –de fet era molt semblant als ritmes de Solti– era a causa de la coloratura que Leinsdorf havia escollit. En un punt determinat havia decidit donar més èmfasi a la corda... mentre que Solti havia decidit accentuar els metalls... En aquest instant de la pel·lícula estàvem mirant cap a baix des d'un helicòpter, per sobre d'un soldat, i veient les aigües del mar de les Filipines. El blau de l'oceà tenia una tonalitat increïblement àcida que creava una sinergia amb el so metàl·lic de l'enregistrament de Solti. En la de Leinsdorf, les cordes mancaven d'aquest so metàl·lic –sonaven suaus i embuatades– i com a conseqüència, el blau semblava mort. Ja no era el mateix blau. I així vaig abandonar la recerca. Era impossible.

Afortunadament Francis al final va aconseguir arribar fins al mateix Solti. Li va explicar la situació, i Solti va dir: «Doncs és clar que sí, estimat, però per què no m'ho vas preguntar a mi primer?» Solti va trucar als de la Decca i vam aconseguir els drets per utilitzar la música –tot i que això va ser en una fase tan tardana del procés que no vam aconseguir que ens fessin arribar les cintes originals. Allò que hi ha a la pel·lícula està simplement tret d'un disc, d'un LP de 33 revolucions.

Tot plegat, no es pot predir allò que donarà resultat. Encara no coneixem prou la física que el regeix; és a dir, de la física psicoacústica –la manera de funcionar de la ment pel que fa a les pròpies percepcions. Té relació amb la massa, amb la freqüència i amb les vores, de la mateixa forma que un quadre té relació amb el color, amb la llum i amb la línia. Amb la interacció d'aquestes tres coses.

Michael Ondaatje. *L'art del muntatge. Una conversa entre Walter Murch i Michael Ondaatje*. Plot Ediciones, Madrid, 2007. ►

► Cinema filipí: 1976-2008

Amb tres de les pel·lícules de la fornada del cinema filipí més recent posem punt i final al cicle que ha obert la nostra programació després de les vacances, i que va ser organitzat pel Festival de Granada Cines del Sur i que també s'ha vist a les filmoteques d'Andalusia, la Corunya i València. Agraïment: Festival de Granada Cines del Sur. ►

Serbis de Brillante Mendoza

► Premis Gaudí i Premis Goya

En aquesta quinzena tenim l'oportunitat de recuperar la darrera pel·lícula de José María Nunes, *Res pública*, estrenada unes setmanes abans de la sobtada mort d'aquest cineasta entranyable. També s'inclouen alguns films que han gaudit d'un cert èxit comercial al llarg dels darrers mesos, com ara *Pájaros de papel*, *Que se mueran los feos* i *Las viudas de los jueves*. I les dues sessions infantils, amb *Viatge màgic a l'Àfrica* i l'espectacular documental de caràcter ecològic *Océanos*. Agraïm la col·laboració de l'Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques d'Espanya i l'Acadèmia del Cinema Català, així com la de tots els productors i distribuïdors dels films programats. ►

Pájaros de papel d'Emilio Aragón

► El documental del mes

Com ja anunciàvem en el programa anterior, aquest mes gaudirem de dos documentals. El segon documental és *El último aplauso* de German Kral, una coproducció argentina i alemanya que explica les peripècies d'un grup veterà que canta tangos en un dels locals més famosos de Buenos Aires.

parallel 40

► Homenatge a José María Ricarte

El 15 de setembre a les 19:30h (entrada lliure) tindrà lloc l'homenatge a José María Ricarte, traspassat el mes de juny a l'edat de 77 anys.

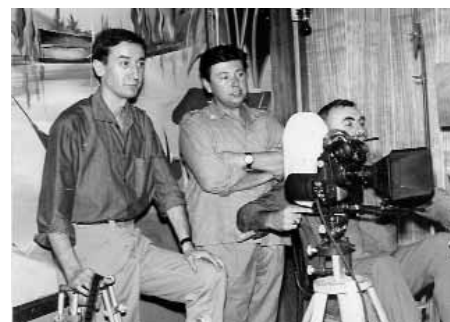
Nascut a Lillo (Toledo), Ricarte va viure la seva primera infància a Bermeo (Biscaia) i a Jaca (Osca), i després, a partir dels 12 anys, a Saragossa, on es llicencià en Dret l'any 1956. Immediatament després, es traslladà a Barcelona per desenvolupar-hi una carrera cinematogràfica a cavall entre la publicitat i el cinema de ficció, treballant per a les productores Balcázar, Este Films i Antonio Isasi; primer com a meritori i després com a guionista. En el camp del guió, destaquen les seves col·laboracions amb els directors Josep Maria Font Espina i Paco Pérez-Dolz (*A tiro limpio*, de projecció recent a la Filmoteca, on va intervenir com a ajudant de direcció Emilio Martos, un altre artífex de la creació publicitària barcelonina, finat a principis d'any). En el camp de la publicitat, Ricarte va ser realitzador i guionista de la productora World Wide, propietat de Victor Sagi, i director creatiu de les agències Estilo, Asesores de Publicidad, Consejeros de Publicidad i RSCG-Barcelona, vinculades també al grup Sagi. A partir de 1984 dirigí la seva pròpia agència, Sistemas de Comunicación Publicitaria. Completa el seu perfil la tasca docent realitzada a la UAB com a catedràtic de Creativitat Publicitària i com a autor de *Creatividad y Comunicación persuasiva* (1999), un manual de lectura obligada per a milers d'licenciats, que sempre el recordaran per les seves intel·ligents sentències *ricartianes*, com ara la següent: «No se puede comunicar una idea, a

► El film del mes

Finalitzen les projeccions del film *Funny Face / Una cara con ángel* de Stanley Donen.

P.: FUNNY FACE marca una manera totalment diferent d'abordar la comèdia musical.

R.: Sí, *J'adore ce film*. Potser no és la millor de totes les comèdies musicals que he fet, però és la que més m'estimo. El que em va apassionar, sobretot, va ser fer una pel·lícula sobre un fotògraf, sobre la fotografia. Em vaig endinsar en la pel·lícula amb gran plaer i em vaig fer molt amic de Richard Avedon. Gairebé no el coneixia, quan Roger Edens, una vegada més, va comprar una història: una obra que mai no s'havia muntat i que girava més o menys al voltant de la vida d'un fotògraf de moda. L'havia escrit una persona que coneixia molt bé en Dick Avedon. Quan em va proposar aquest tema, vaig dir: «D'acord, però, per què no la fem amb Avedon?» Avedon va ocupar un paper molt important en l'elaboració plàstica de la pel·lícula. No tant pel que fa a les idees: la idea del ballet a l'habitació negra, no és d'ell, per exemple; com pel que fa a l'atmosfera, tant la dramàtica, com la visual. Ens va donar molts detalls sobre els fotògrafs de moda, atès que volíem reproduir l'atmosfera autèntica de l'alta costura, anar a contracorrent de les típiques descripcions hollywoodenques (malgrat que aquesta moda semblava vista des del punt de vista de Hollywood). En tot cas, per aquesta voluntat de realisme, el Dick va ser d'una gran ajuda. També va col·laborar en tot el que és l'aspecte fotogràfic, la utilització dels filtres, el tractament del color. Sempre m'he sentit fascinat i apassionat per totes aquestes qüestions tècniques, i vaig avenir-me molt amb el Dick. Al principi, van donar-nos tot un material considerable i uns tècnics molt competents, a fi que poguéssim dedicar-nos tranquil·lament a les nostres experiències. Però el resultat va ser catastròfic. Així que Avedon i jo vam decidir de lliurar-nos a les nostres pròpies recerques sols, amb un material menys aparatós. Penso que la fotografia de FUNNY FACE era meravellosa, i tècnicament extraordinària. I els trucatges, l'ús dels filtres, no eren gens gratuïts, s'adaptaven perfectament al tema de la pel·lícula, que era alhora lleuger i important, divertit i seriós. Era en certa manera, la lluita entre la simplicitat i la sofisticació. El final

D'esquerra a dreta: José María Ricarte, Emilio Martos i Francisco Pérez-Dolz

menos que se tenga.»

Intervindran en l'homenatge: Paco Pérez-Dolz, director-realitzador, col·laborador de Ricarte a la World Wide; Lluís-Josep Comeron, guionista i realitzador, amb experiència industrial i publicitària, col·laborador de Ricarte a la productora d'Isasi; Armand Balsebre, catedràtic de Comunicació Audiovisual i Publicitat a la UAB i fundador amb Ricarte del grup de recerca Publiradio, i Constantino Romero, actor molt vinculat al món del doblatge i de la publicitat (i l'inoblidable Sweeney Todd, al muntatge teatral de Mario Gas). La projecció d'una selecció de films publicitaris completarà un homenatge que és també una evocació de l'etapa fundacional del cinema publicitari barceloní, gràcies a l'activitat d'homes com ara Martos, Ricarte, Comeron i Pérez-Dolz. ►

corresponia exactament a allò que jo volia, des del punt de vista plàstic, i m'agrada molt. Volia de totes passades l'Audrey Hepburn. Però el Roger i jo érem de la Metro, i ella era de la Paramount, i la MGM no va aconseguir arribar a un acord per fer-li un contracte de caràcter temporal. De manera que vam abandonar temporalment el projecte. Però com per a mi era molt important, vaig convèncer la Paramount perquè comprés el nostre contracte a la Metro i perquè comprés el guió. I així fou. L'Audrey, i parlo en coneixement de causa, és una ballarina excel·lent i va ser tot un plaer dirigir-la. La Kay Thompson estava prodigiosa.

P.: El ballet de Fred Astaire amb el paraigua és tot d'ell?

R.: Sí, igual que el ballet de la sala de gimnàstica de ROYAL WEDDING. En totes les pel·lícules, Fred Astaire es reserva un número per a ell, i en general també en fa la coreografia. Ningú no podria fer-ho millor que ell. L'únic problema amb el Fred és que a ell mateix no li agrada gens la seva manera de cantar. Jo el trobo meravellós. Un dia, em va portar una sèrie de gravacions i em va dir: «Té, és la música de les meves pel·lícules. Vaig passar unes hores extraordinàries escoltant aquella música, però el que més em va sorprendre és que no hi havia cap cançó. Quan li vaig preguntar el perquè, em va contestar que les havia tallades ell mateix perquè ja no li agradaven. Per poc no m'agafa un atac de cor. Jo escoltaria el Fred Astaire eternament, a FUNNY FACE, la manera com interpreta algunes melodies molt conegudes de Gershwin... En aquesta pel·lícula només hi havia una o dues cançons que eren noves, que havien escrit el Roger Edens i el Lennie Hayton. S'han dit moltes absurditats sobre aquesta pel·lícula, en particular que era un atac contra la filosofia, contra els intel·lectuals; si fos així no hauria creat un personatge com el de Michel Auclair. No en té res, de filòsof. I a més, per quina raó hauria d'atacar els filòsofs o els intel·lectuals, jo? No tinc res en contra d'ells. Ben al contrari, els lleigeixo. M'apassionen, no tinc cap raó per criticar-los. El que atacava eren els falsos intel·lectuals, els impostors, els filòsofs de baixa estofa.

Bertran Tavernier (Amis Américains. Entretiens avec les grands auteurs d'Hollywood, Institut Lumière, Actes Sud, Lyon, 1993) ►

DILLUNS 13

17:30

Premis Gaudí i Premis Goya:
E.S.O.

Santiago Lapeira, 2009. Int.: Cadhla Kennedy, Oriol Puig, Paula Jiménez, Clara Lapeira, David Maestre, Natalia Pedra, Mercè Llorens, Sergi Mateu, Rosana Pastor, Fernando Guillén. Catalunya-Espanya. VO. 84'

En un institut de secundària, un grup d'alumnes formen un grup molt unit. L'arribada d'Axia, una noia amb una sensibilitat especial envers els temes sobrenaturals, els fascina i la inclouen al grup. Amb motiu del 75è aniversari de l'institut, s'inicien unes obres de millora de les instal·lacions que permeten descobrir uns túnels, i la tutora del curs els proposa un treball sobre la seva història. Comencen a reunir informació i descobren que durant la Guerra Civil alguns d'aquests túnels es van ensorrar, tot sepultant les persones que els feien servir de protecció. Alguns nens es van quedar sepultats i, segons uns articles que troben a internet, les persones sepultades «pareixen» als llocs on van morir. Reben el nom d'E.S.O. (Entitat Sobrenatural Oculta). Quan entren al túnel l'aventura esdevé un malson.

19:30

El muntatge: art i ofici:

Staroe i novoe / Lo viejo y lo nuevo
Sergei M. Eisenstein, 1929. Int.: Marfa Lapkina, M. Ivanin, Vasia Buzenkov, Mikhail Gómorov. URSS. Muda, amb rètols en castellà. 105'

Una camperola, davant de les dificultats de la societat, decideix canviar de sistema de treball i apostar pel treball col·lectiu. Els èxits que aconsegueix molesten les autoritats i els kulaks, que no veuen amb bons ulls la cooperació popular. Eisenstein va elaborar un sistema teòric molt complex basat en la importància del muntatge i que té en compte un elevadíssim nombre d'elements sensorials i conceptuals, que, ben calculats i combinats, havien d'assolir l'anhelada fusió entre allò emocional i allò intel·lectual, entre la sensació i l'esperit.

Amb l'acompanyament musical del mestre Joan Pineda.

22:00

Cinema filipí: 1976-2008:

Santa Santita / Santa Santita
Laurice Guillen, 2004. Int.: Angelica Panganiban, Jericho Rosales, Hilda Koronel, Johnny Delgado, Cherry Pie Picache. Filipines. VOSC. 115'

Chayong viu a Quiapu i es guanya la vida resant per als altres a canvi de donatius. Malen és la seva única filla. Tossuda i tenaç, Malen no escolta mai ningú i fa el que vol. Per això, quan es compromet amb Mike, un encantador i astut conductor de turistes, ningú no se'n sorprèn. Poc després que la seva filla deixi la mare per anar-se'n amb ell, Chayong es debilita i es mor arran de l'angoixa. Tanmateix, quan Malen torna, no té cap més opció que encarregar-se de la feina de la mare d'oradora. Malgrat les crítiques d'una altra pregadora, Malen es queda a l'església i accepta les peticions de precs de les ànimes desesperades. Sorprenentment, les seves oracions tenen resposta tot i que no era la seva intenció. Malen no n'entén el perquè, però la seva clientela continua augmentant. Guanya pous diners, així que, però que s'hi ha de capficar?
Repetició el dia 14.

DIMARTS 14

17:30

Premis Goya:
Madre amadísima

Pilar Távora, 2009. Int.: Ramón Rivero, Gala Évora, Gloria de Jesús, José Burgos, David Lora, Julio Vargas, Nacho Vázquez. Espanya. VE. 105'

Madre amadísima narra la història de la vida d'Alfredo, un homosexual nascut l'any 1952. Una conversa d'Alfredo amb la seva Mare de Déu, a la qual vesteix per a la processó, i a qui confessa les vicissituds de la seva vida familiar i social, des del franquisme a l'Espanya actual, ens fa conèixer les experiències del personatge. La tendresa, la marginació, l'humor, l'amor a la mare i a la Mare de Déu, el despertar sexual, la droga, la religió, la soledat o l'amistat s'entrellacen, tot consolidant aquesta història, comuna a mil·lions d'éssers humans d'arreu del món.

19:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Santa Santita / Santa Santita
Laurice Guillen, 2004. Int.: Angelica Panganiban, Jericho Rosales, Hilda Koronel, Johnny Delgado, Cherry Pie Picache. Filipines. VOSC. 115'

Vegeu el comentari del dia 13.

22:00

El muntatge: art i ofici:

F for Fake (Question Mark) / Fraude
Orson Welles, 1973. Int.: Orson Welles, Oja Kodar, Elmyr de Hory, Clifford Irving, Edith Irving, François Reichenbach, Joseph Cotten. RFA-Iran-França. VOSE. 85'

Falsificar una obra artística és també un art? Això és el que planteja Welles quan ens mostra un conegut falsificador d'obres de Picasso i d'altres pintors, i s'enfronta al seu treball amb el quadre original, o quan introdueix la figura d'un periodista que va inventar la biografia de Howard Hughes. Un film irònic sobre el valor relatiu de l'art. Un fals retrat que revela un retrat fals i amaga un autoretrat. Welles i la seva muntadora Marie-Sophie Dubus es van assegurar durant un any davant de l'aleshores revolucionària taula de muntatge KEM, on feien jornades maratòniques, per tal d'articular aquest film vertiginós i de calculada precisió, concebut sobre la marxa i on el cineasta manipula material propi i aliè. Welles, com el gran mag del cinema que és, hipnotitza l'espectador amb un domini absolut del ritme, dels elements sonors, el ritme i l'hàbil transformació del significat de les imatges que produeix el muntatge, on cada imatge és conseqüència de l'anterior.

DIMECRES 15

17:30

Premis Goya:
El discípulo

Emilio Ruiz Barrachina, 2010. Int.: Joel West, Ruth Gabriel, Marisa Berenson, Juanjo Puigcorbè, Hoyt Richards, Jorge Bosso, Chris Gilling. Espanya. VE. 101'

El primer llargmetratge espanyol sobre la vida de Jesucrist s'inicia quan aquest, de nen, assisteix a la mort del seu pare, Josep, en un enfrontament amb les tropes romanes. Anys més tard es converteix en el deixeble predilecte de Joan Baptista, líder d'un grup de macabeus que anuncia l'arribada imminent del Regne dels Cels, la primera conseqüència del qual és l'expulsió dels invasors romans. Quan Joan Baptista és decapitat, Jesús es posa al capdavant del grup i organitza l'assalt al temple de Jerusalem. D'aquesta manera, els mateixos fets coneguts dels Evangelis adquireixen un caràcter completament diferent. Aquesta producció amb repartiment internacional està basada en els darrers estudis realitzats per investigadors de talla internacional, fet que situa el film en un context històric més real, alhora que es dota el personatge de Jesús d'una nova perspectiva sobre la seva vida, desprovista de la seva imatge divina.

19:30

Homenatge a José María Ricarte:
Taula rodona sobre José María Ricarte

Hi intervindran els ponents **Francisco Pérez-Dolz, Lluís-Josep Comeron, Armand Balsebre i Constantino Romero**. Projectarem també una selecció de films publicitaris.

Amb el suport del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya.

Entrada lliure

22:00

El film del mes:

Funny Face / Una cara con ángel
Stanley Donen, 1957. Int.: Audrey Hepburn, Fred Astaire, Kay Thompson, Michel Auclair, Robert Flemyng, Virginia Gibson. EUA. VOSE. 103'

Esplèndida adaptació d'un musical de Gershwin, que Astaire i la seva germana Adele havien representat a Broadway el 1927. Ell interpreta un fotògraf d'una revista de moda que troba el rostre somniat en la figura de la dependenta d'una llibreria. Gràcies a l'interès d'ella pel corrent existencialista, se la pot endur a París i allà...
Repeticions els dies 18, 21 i 23.

DIJOUS 16

17:30

Premis Goya:
80 egunean / En 80 días

Jose Mari Goenaga, Jon Garaño, 2010. Int.: Itziar Aizpuru, Mariasun Pagoaga, José Ramón Argotia, Ane Gabarain, Zorion Agileor, Patricia López. Espanya. VOSE. 105'

L'Axun és una dona de 70 anys que acudeix a l'hospital per tenir cura de l'exmarit de la seva filla. La seva sorpresa serà majúscula en adonar-se que la dona que cuida el malalt del costat és la Maite, una gran amiga de l'adolescència. Aviat seran conscients que la química entre elles continua intacta, igual que 50 anys enrere. Les dues es diverteixen i gaudeixen de la retrobada fins que l'Axun descobreix que la Maite és lesbiana. L'Axun haurà de lidiar amb els seus sentiments enfrontats: a qui s'ha d'escoltar, al cor o a la raó?

19:30

El documental del mes:

El último aplauso
German Kral, 2008. Argentina-Alemanya. VO. 88'. Projectió en Hard-disk.

El último aplauso narra la història d'un grup de cantants de tango de Buenos Aires que va actuar durant molts anys en un dels bars de tango més famosos de la ciutat, el bar El Chino. L'any 2001, l'amo del bar mor misteriosament i passen a ser propietaris del local la vídua i la seva nova parella. Un parell de setmanes després, el lloc queda en runes, i els mites cantants d'El Chino començaven a caure en l'oblit. *El último aplauso* comença aquí, amb uns artistes apassionats pel tango que tenen un únic somni: tornar a cantar davant del públic, encara que sigui per darrer cop. Mostra les seves dificultats per guanyar-se la vida durant la crisi econòmica més dura que ha viscut l'Argentina, i com lluiten per trobar un lloc on actuar.

Repetició el dia 19.

22:00

Cinema filipí: 1976-2008:

Kubrador / La col·leccionista d'apostes

Jeffrey Jeturian, 2006. Int.: Gina Pareño, Nico Antonio, Soliman Cruz, Ran del Rosario, Fonz Desa. Filipines. VOSC. 98'

L'existència més mundana i irrellevant pot veure's de sobte colpida pel desconcertant joc de la vida, l'atzar i la mort. Amelita, o Amy, és una corredora d'apostes (*jueteng kubrador*) d'edat avançada. Tot i que l'activitat de jocs de loteria a què es dedica està perseguida, s'aferra a una feina que duu a terme des de fa més de vint anys. Amy vagareja cada dia pels carrers d'un veïnat assolat per la pobresa dels seus inquilins il·legals, tot recaptant les apostes dels seus clients habituals. El seu marit, Eli, col·labora una mica portant el petit *sari-sari* (basar) del qual tots dos en són propietaris. Mentre recapta apostes tres dies abans de la festa de Tots Sants, Amy és detinguda per un agent de la policia.

Repetició el dia 16.

DIVENDRES 17

17:30

Premis Goya:
El corredor nocturno

Gerardo Herrero, 2009. Int.: Leonardo Sbaraglia, Miguel Ángel Solá, Érica Rivas, Jorge Sabate, Marta Lubos, Vicente Manuel. Argentina-Espanya. VO. 95'

Eduardo, gerent d'una companyia d'assegurances, està sota pressió i per això surt a córrer. Ho fa, sobretot, quan està a punt d'esclatar. Un dia, en tornar d'un viatge de negocis que ha estat un fracàs, coneix a l'aeroport un home que es presenta com a amic i benefactor, i l'ànima a canviar de vida, a ser lliure. No és una simple invitació, aquest individu l'assetjarà fins a límits insospitats per tal d'aconseguir el seu propòsit. A partir d'aleshores, la vida d'Eduardo comença a endinsar-se cap a un territori ambigu, on les certeses s'esvaeixen, i córrer es torna inútil. Un *thriller* introspectiu basat en un relat de l'uruguaià Hugo Burel, que evoca el mite de *Faust*.

19:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Kubrador / La col·leccionista d'apostes

Jeffrey Jeturian, 2006. Int.: Gina Pareño, Nico Antonio, Soliman Cruz, Ran del Rosario, Fonz Desa. Filipines. VOSC. 98'

Vegeu el comentari del dia 16.

22:00

El muntatge: art i ofici:

En la ciudad de Sylvia
José Luis Guerin, 2007. Int.: Pilar López de Ayala, Xavier Lafitte, Michaël Balerdi, Tanja Czichy. Catalunya. VOSE. 85'

«Un joc de mirades, una obsessió, un rostre femení que roman en la ment del protagonista i que es converteix en una meta inabastable. Una agulla perduda enmig de la multitud de cares anònimes que es creuen cada dia a la ciutat. Tan sols unes paraules recolzen la recerca del jove artista. Guerin prefereix experimentar amb gestos, mirades i amagatalls del llenguatge cinematogràfic, que converteixen el film en una experiència estètica plena de poesia i bellesa. No hi manca qui l'ha titulada d'excessivament sobria i personal, però almenys Guerin té al seu favor el risc. Buscar l'originalitat no és fàcil quan tot està inventat, i trencar el conformisme visual i narratiu a favor de l'experimentació no sempre té bons resultats, però obre nous camins, i aquí ens trobem Guerin» (Edmon Roch). Núria Esquerca (*En construcción, Els nens de Rússia, Veinte años no es nada*), una muntadora avaluada al documental, ha posat ordre a tota aquesta simfonia urbana d'imatges i sons del carrer.

Repetició el dia 20.

DISSABTE 18

17:30

Premis Goya:
Pájaros de papel

Emilio Aragón, 2010. Int.: Imanol Arias, Lluís Homar, Roger Princep, Carmen Machi, Fernando Cayo, Diego Martín, Oriol Vila, Luis Varela, José Ángel Egido, Javi Coll, Concha Hidalgo. Espanya. VE. 125'

Pájaros de papel és la història d'un grup d'artistes de vodevil després que la Guerra Civil els ho hagi pres tot tret de la gana. El músic Jorge del Pino, el ventríloc Enrique Corgo, la culepista Rocío Moliner i l'orfe Miguel formen, al costat d'altres ànimes, una curiosa família que intenta viure i lluitar cada dia com qualsevol altra, amb les seves misèries i alegries, amb l'al·licient de la seva música i les cançons. I a manca de pa, la gratificació dels aplaudiments. Entre vencedors i vençuts busquen, més que una oportunitat a la vida, quelcom de menjar o un lloc on dormir. Tanmateix, abans que no s'imaginin, els posen a prova i caldrà que prenguin decisions que es converteixen en una qüestió de supervivència.

19:45

El film del mes:

Funny Face / Una cara con ángel
Stanley Donen, 1957. Int.: Audrey Hepburn, Fred Astaire, Kay Thompson, Michel Auclair, Robert Flemyng, Virginia Gibson. EUA. VOSE. 103'

Vegeu el comentari del dia 15.

22:00

Cinema filipí: 1976-2008:

Serbis / Servei
Brillante Mendoza, 2008. Int.: Gina Pareño, Jaclyn Jose, Julio Diaz, Coco Martín, Kristofer King, Dan Alvaro, Mercedes Cabral. Filipines-França. VOSC. 94'

La família Pineda porta una sala de cinema vinguda a menys en una ciutat de províncies, on es projecten sessions dobles de velles pel·lícules nordines. La família també s'ha traslladat a viure a l'edifici ruïnós. La matriarca, Nanay Flor, la seva filla Nayda, el seu gendre Lando i la seva filla adoptada, la Jewel, fan tornos a la guixeta i a la cantina. Els seus nebots, l'Alan i el Ronald, són els encarregats d'enganxar els cartells i de projectar els films. La Nanay Flor, a més, ha portat a judici el seu exmarit per bigàmia. Aquest és el context en què es desenvolupa la trama. Tot mostrant-nos com s'ocupen de les seves activitats diàries la resta dels membres de la família, podem fer-nos una idea del seu patiment i de com es fan carrec dels vicis i dels pecats de cadascun d'ells, ja siguin sentimentals, econòmics o sexuals.

Repetició el dia 19.

DIUMENGE 19

17:30

Sessió infantil / Premis Goya:
Océans / Océanos
Jacques Perrin, Jacques Cluzaud, 2009. Espanya-França-Suïssa. VE. 103'

Submergint-se en les profunditats de tots els mars del planeta, *Océanos* explora la cara més desconeguda de la Terra i, sobretot, del mar, des de les llacunes tropicals i les pannes de glaç polars fins a les profunditats inexplorades, on no hi arriba la llum solar. Un viatge monumental per trobar les criatures majestoses del mar; aquelles que ja coneixem, aquelles de les quals en sabem molt poc: les moltes que encara ens queden per descobrir, així com algunes que ja s'han extingit per sempre. Amb un cost de 50 milions d'euros i més de quatre anys de feina, *Océanos* ha esdevingut el documental més car de la història alhora que ha permès als científics conèixer al voltant de 5.000 noves espècies marines. Aquest espectacular documental, fet pel mateix equip de *Nòmades del viento* (sobre els ocells), no amaga la voluntat ecologista i mostra també, a banda d'un conjunt d'imatges de gran bellesa, imatges més dures, com ara una certa crueltat que exerceix l'ésser humà sobre les criatures marines, amb el maltractament en la pesca o la brutícia que enviem als fons marí.

19:30

Cinema filipí: 1976-2008:

Serbis / Servei
Brillante Mendoza, 2008. Int.: Gina Pareño, Jaclyn Jose, Julio Diaz, Coco Martín, Kristofer King, Dan Alvaro, Mercedes Cabral. Filipines-França. VOSC. 94'

Vegeu el comentari del dia 18.

22:00

El documental del mes:
El último aplauso
German Kral, 2008. Argentina-Alemanya. VO. 88'. Projectió en Hard-disk.

Vegeu el comentari del dia 16.

DILLUNS 20

17:30

Premis Goya:

Que se mueran los feos

Nacho G. Velilla, 2009. Int.: Javier Cámara, Carmen Machi, Hugo Silva, Juan Diego, Lluís Villanueva. Espanya. VE. 105'

Deu anys després de saltar a la fama amb la sèrie de televisió *7 vidas*, Javier Cámara i Carmen Machi es retroben amb el creador de la sèrie, Nacho G. Velilla, per realitzar aquest film. Una comèdia romàntica ambientada en el món rural i de caràcter coral, que es pren amb humor l'obsessió per l'estètica de la societat actual. Velilla reflecteix l'admiració pel cinema espanyol dels anys 60 del segle passat i els repartiments farcits de grans secundaris, posant un èmfasi especial en la construcció dels personatges i les relacions que estableix entre ells.

19:30

El muntatge: art i ofici:

En la ciudad de Sylvia

José Luis Guerin, 2007. Int.: Pilar López de Ayala, Xavier Lafitte. Catalunya. VOSE. 85'

Vegeu el comentari del dia 17.

22:00

El muntatge: art i ofici:

The Conversation / La conversació

Francis Ford Coppola, 1974. Int.: Gene Hackman, John Cazale, Allen Garfield, Frederic Forrest. EUA. VOSC. 115'

Un professional de la investigació segueix una parella de joves, però les escoltes li revelen que aviat es cometrà un assassinat. A poc a poc, els sons que el protagonista capta de l'entorn envaeixen obsessivament el seu subconscient. Amb influències de *Blow Up* d'Antonioni i *El llop estepari* de Hermann Hesse, és el film predilecte de Coppola, que, gràcies a l'èxit d'*El padrino* va poder fer un cinema més proper al model europeu, que era el que més li interessava, i on fusionava una narrativa exemplar amb elements filosòfics i psicològics que transmetien el drama intern i la profunda soledat del protagonista. *The conversation* fou premiada amb la Palma d'Or de Cannes. Walter Murch, muntador habitual de Coppola, realitza aquí una autèntica filligrana del muntatge, especialment pel que fa al so, apartat pel qual fou nominat a l'Oscar. En aquella que és possiblement la millor seqüència del film, hi ha dues converses paral·leles que transcorren alhora: una al parc i l'altra en la qual Harry Caul (Gene Hackman) escolta l'àudio i discuteix amb el seu empleat (John Cazale). La seqüència requereix un muntatge magnífic per unir aquests dos moments en un de sol sense afectar-ne la fluïdesa natural.

Repetició el dia 21.

DIMARTS 21

17:30

Premis Goya:

Siempre hay tiempo

Ana Rosa Diego, 2009. Int.: Txema Blasco, Edu Bulnes, Montserrat Carulla. Espanya. VE. 90'

L'Hèctor hauria acabat la seva vida al seu poble basc, sense grans canvis, si les circumstàncies no l'haguessin obligat a anar-se'n d'allà i instal·lar-se a casa del seu únic fill, amb qui té una relació molt distant. L'Hèctor aconseguirà sobreposar-se a aquest gran canvi amb l'ajut de diversos aliats. La seva nora Laura l'animarà a reconciliar-se amb el seu fill. El seu nét Bruno descobrirà en els valors del seu avi la valentia per enfrontar-se als nois que l'assetgen a l'institut: a canvi, l'ajudarà a aconseguir a la vitalista Clara.

19:30

El muntatge: art i ofici:

The Conversation / La conversació

Francis Ford Coppola, 1974. Int.: Gene Hackman, John Cazale, Allen Garfield, Frederic Forrest. EUA. VOSC. 115'

Vegeu el comentari del dia 20.

22:00

El film del mes:

Funny Face / Una cara con àngel

Stanley Donen, 1957. Int.: Audrey Hepburn, Fred Astaire, Kay Thompson. EUA. VOSE. 103'

Vegeu el comentari del dia 15.

DIMECRES 22

17:30

Premis Goya:

Arena

Günter Schwaiger, 2010. Espanya-Austria. VE. 107'. Projectió en Betacam digital.

Arena és un viatge personal al món de la tauromàquia. Seguint la dura lluita d'uns joves torejadors de vedells, ens trobem amb tots els aspectes del món de la tauromàquia. Viatgem amb ells a través d'Espanya, França, Portugal i Colòmbia, i ens creuem amb alumnes i mestres de les escoles taurnes, banderillers, apoderats, empresaris... I fins i tot amb grans figures com ara Luis Bolívar, Uceda Leal, Sebastián Castella, Morante de la Puebla o José Tomás.

19:30

El muntatge: art i ofici:

The Hustler / El buscavidas

Robert Rossen, 1961. Int.: Paul Newman, Jackie Gleason, Piper Laurie. EUA. VOSE. 134'

Un jugador professional de billar dedica tota la seva vida a aquest joc, i això condiciona la seva vida sentimental. *The Hustler* és l'obra mestra de Robert Rossen i va representar un retorn a les atmosferes fosques i llobregues de *Body and Soul*, però amb un toc suplementari, molt emotiu, en l'intimitisme i la direcció dels actors. La construcció del film va córrer a càrrec de Dede Allen, una de les grans muntadores del setè art. Un dels grans mèrits de Dede Allen fou aplicar a un cinema majoritari teories radicals sobre la narració que, en gran part dels casos, creaven distanciament en l'espectador. La seva gran tasca a *The Hustler*, beu de la gran revolució que, des de la Nouvelle Vague, es desenvolupava a Europa. La muntadora va saber interioritzar totes aquestes «revolucions», convertint-les —de vegades, gràcies a detalls subtils— en quelcom que pogués ser assimilat pel conjunt de la societat i que, d'aquesta forma, formés part de la cultura col·lectiva.

Repetició el dia 24.

22:00

El muntatge: art i ofici:

The Color of Money / El color del dinero

Martin Scorsese, 1986. Int.: Paul Newman, Tom Cruise, Mary Elizabeth Mastrantonio, Helen Shaver. EUA. VOSE. 119'

És una esplèndida continuació de *The Hustler*, l'obra mestra que Robert Rossen va filmar el 1961. *The Color of Money*'s inicia amb un Paul Newman vint-i-cinc anys més gran que, retirat del món del billar, té els seus negocis de licors. Un dia coneix un noi amb unes condicions excepcionals per al billar, i veu en ell la possibilitat de guanyar molts diners i decideix ensenyar-li els seus trucs. Newman va obtenir amb aquesta interpretació l'únic Oscar al millor actor de la seva carrera. La muntadora Thelma Schoonmaker (vídua del cineasta Michael Powell) ha muntat tots els films de Scorsese des de *Raging Bull* (1981), sent una figura essencial a l'hora d'imprimir l'energia i dinamisme que caracteritza l'obra del cineasta novaiorquès. A *The Color of Money*, Schoonmaker fa un ús extrem dels primers plans del guix de billar, les boles, els cigarrets i els calés com a *leitmotiv* visual per emfatitzar el tema del film. Equilibra preses llargues amb seqüències de muntatge; la interpretació de Cruise amb el tac de billar es juxtaposa a la velocitat incrementada, el muntatge discontinu i primeríssims primers plans per als jocs de billar. Schoonmaker talla molt la càmera en moviment, que confronta amb una simetria visual precisa (l'equilibri esquerra/dreta de Vincent i la partida amb un Eddie rancunios). A la partida de Vincent amb Grady, Schoonmaker utilitza dissolucions i sobreimposicions per transmetre els diversos engany i simulacions dels dos jugadors.

Repetició el dia 8 d'octubre.

DIJOUS 23

17:30

Premis Goya:

Anclados

Carlota Nelson, 2009. Espanya. VOSE. 90'. Projectió en DVD

Després de la desaparició de la Unió Soviètica, la seva flota pesquera —vaixells i tripulació— va quedar abandonada en diferents ports d'arreu del món. Aquest és el punt de partida d'*Anclados*, que al llarg de tres anys, reflecteix la vida quotidiana de cinc mariners que varen optar per quedar-se i refer les seves vides en un moll oblidat a Las Palmas de Gran Canaria. Segons la directora: «*Anclados* tracta sobre la caiguda d'un imperi i la pèrdua de valors i drets guanyats per una revolució ara desprestigiada. Parla també sobre l'èsser humà. Sobre les decisions que prenem i com decidim viure. Cada home guarda la llibertat interior de conservar la dignitat i continuar sentint-se un ésser humà.»

19:15

El film del mes:

Funny Face / Una cara con àngel

Stanley Donen, 1957. Int.: Audrey Hepburn, Fred Astaire, Kay Thompson. EUA. VOSE. 103'

Vegeu el comentari del dia 15.

20:30

El muntatge: art i ofici:

Apocalypse Now Redux / Apocalypse Now Redux

Francis Ford Coppola, 1979. Int.: Martin Sheen, Marlon Brando, Robert Duvall, Frederic Forrest. EUA. VOSE. 202'

La nova versió ampliada el 2001 amb 53 minuts inèdits d'aquesta obra mestra del cinema universal, que adaptava *El cor de les tenebres* de Joseph Conrad, recupera la seqüència de l'arribada a una mansió colonial, on hi viu una família francesa, i en potencia la dimensió simbòlica i històrica. Walter Murch, juntament amb altres tècnics, va guanyar l'Oscar al millor so per aquest treball, que també fou nominat pel millor muntatge. Murch, a causa del rodatge complicat, va estar-se un any per muntar les imatges i un altre any per muntar el so, s'havien d'articular una infinitat d'elements i a més els canvis eren constants i afectaven els elements discursius tan importants com per exemple la narració en *off*. *Apocalypse Now* fou el primer film multicanal que va ser muntat utilitzant una taula de mesclres computeritzada.

Repetició el dia 26.

DIVENDRES 24

17:30

Premis Goya:

Res pública

José María Nunes, 2009. Int.: José María Blanco. Catalunya. VE. 98'. Projectió en DVD

Cada individu pot decidir la seva llibertat. Un home explica el seu suïcidí, llargament meditat, com a manifestació de protesta contra aquesta època en què li ha tocat viure. Intenta fer una apologia de la llibertat que no ha aconseguit assolir, malgrat la seva rebel·lió permanent, només en algunes ocasions en què ha estimat, amb aquelles poques dones amb qui ha tingut relació, amb l'amistat d'uns quants amics i amigues i amb la família de la qual només li queda el pare. És feliç quan ja sap que s'alliberarà i aconseguirà l'absoluta llibertat tan desitjada. Fins al darrer moment conserva la ironia i un humor subtil. El darrer film del recentment traspassat José María Nunes ha estat aquesta història sobre el suïcidí, un projecte antic que ja va començar a escriure el 1985 i que finalment va poder portar a terme gràcies a la tecnologia digital.

19:30

El muntatge: art i ofici:

Notre musique / Nuestra música

Jean-Luc Godard, 2004. Int.: Sarah Adler, Nade Dieu, Rony Kramer. Suïssa-França. VOSE. 82'

Un film inclassificable, una barreja entre realitat i ficció, entre document i pel·lícula, que expressa la perplexitat del cineasta en un món en contínua destrucció i que aquest divideix en tres parts, en tres regnes: l'infern, el purgatori i el paradís. Godard sempre ha considerat el muntatge la seva gran ocupació i preocupació a l'hora de donar forma als films. *Àbout de soufflé* va suposar un punt a part en aquest art i des d'aleshores no ha parat d'experimentar i innovar. En un text que va escriure per *Cahiers de cinéma* el 1956 titulat *Montage, mon beau souci* Godard afirma: "Si la posada en escena és una mirada, el muntatge és el batec del cor". Per Godard mitjançant el muntatge el cinema aconsegueix realitzar la seva vocació profunda que consisteix en mostrar allò invisible per mitjà d'allò visible.

Repetició el dia 27.

21:45

El muntatge: art i ofici:

The Hustler / El buscavidas

Robert Rossen, 1961. Int.: Paul Newman, Jackie Gleason, Piper Laurie. EUA. VOSE. 134'

Vegeu el comentari del dia 22.

DISSABTE 25

17:30

Premis Goya:

Las viudas de los jueves

Marcelo Piñeyro, 2009. Int.: Ernesto Alterio, Juan Diego Botto, Pablo Echarrí, Leonardo Sbaraglia, Glòria Carrà, Ana Celentano. Argentina-Espanya. VO. 121'

Al barri privat de Altos de la Cascada, la vida transcorre idíl·lica en cases que imiten mansions amb grans jardins i piscines climatitzades. Separat de la realitat per murs i càmeres de vigilància, aquest ba-

rrí és una bombolla perfecta en un país ple d'espines. Un matí té lloc un descobriment macabre: tres cadàvers apareixen flotant en una piscina. La troballa commociona aquesta comunitat tancada, que es precipita a etiquetar-ho d'accident i a definir-lo com a tragèdia i dissort. El film és l'adaptació d'una coneguda novel·la de Claudia Piñeiro, que parla metaforicament de la crisi del *corralito*.

19:30

El muntatge: art i ofici:

The Band Wagon / Melodías de Broadway 1955

Vincente Minnelli, 1953. Int.: Fred Astaire, Cyd Charisse, Oscar Levant. EUA. VOSE. 112'

Una parella d'autors teatrals (transposició del tàndem de guionistes del film, Betty Comden i Adolph Green) vol muntar un musical que serveixi per al retorn a Broadway d'una antiga figura del musical. A les mans d'un director pedant i incompetent, el projecte s'ensorra, però ressorgeix com una revista antològica amb el títol originari del film. És un homeatge emocionant al món del teatre i un film rodat en estat de gràcia, amb una sensacional coreografia de Michael Kidd. Per alguns és l'obra mestra del gènere. El muntatge és d'Albert Akst, un antic saxofonista que li atorga el ritme i la musicalitat que el film demana.

Repetició el dia 5 d'octubre.

21:45

El muntatge: art i ofici:

Moulin Rouge / Moulin Rouge

Baz Luhrmann, 2001. Int.: Nicole Kidman, Ewan McGregor, John Leguizamo, Jim Broadbent. Austràlia-EUA. VOSE. 127'

Un monument del cinema *kitsch* que reinventa el musical a partir del remolí d'imatges aclaparadores que barregen, de manera anacrònica, els diàlegs dels turmentats i romàntics protagonistes del glamurós París de cartó-pedra de finals de segle XIX amb noves versions de cançons famoses del pop i el rock. El muntatge frenètic i caòtic de Jill Bilcock, al compàs d'una música accelerada i acompanyat d'una sobreesaturació de colors i moviments energics que esclaten de forma còsmica, trenca d'arrel amb la composició més assossegada del musical clàssic. El film manté un ritme vertiginós —habitualment reservat per al final en altres films— des del principi fins al desenllaç. «*Moulin Rouge* és el meu millor treball. Quan es va estrenar em varen descriure com el Bruce Lee del muntatge i algú més em va dir que el film semblava estar muntat per un assassí en sèrie rus sota els efectes de la droga» (Jill Bilcock).

Repetició el dia 13 d'octubre.

DIUMENGE 26

17:30

Sessió infantil / Premis Gaudi i Premis Goya:

Viatge màgic a l'Àfrica

Jordi Llompart, 2009. Int.: Eva Gerretsen, Raymond Mvula, Leonor Watling. Catalunya. VC. 90'

Després d'una trobada amb un nen bosquimà hospitalitzat, la Jana, una nena de 10 anys, iniciarà un viatge fantàstic a la recerca del nen per l'Àfrica. Acompanyada del seu cavall alat, la Jana coneixerà en Mel, el seu nou i millor amic, i junts viuran autèntiques aventures amb animals, plantes i criatures fantàstiques. Es tracta del primer film europeu en 3D estrenat en sales comercials. Avis: la versió que projectem és en 2D, o sigui, plana.

19:15

El muntatge: art i ofici:

Apocalypse Now Redux / Apocalypse Now Redux

Francis Ford Coppola, 1979. Int.: Martin Sheen, Marlon Brando, Robert Duvall, Frederic Forrest. EUA. VOSE. 202'

Vegeu el comentari del dia 23.

22:45

El muntatge: art i ofici:

Pablo G. del Amo, un montador de il·lusions

Diego Galán, 2005. Espanya. VE. 63'. Projectió en Betacam digital.

Pablo G. del Amo és un dels personatges que han marcat el cinema espanyol. Va dedicar la seva vida al muntatge cinematogràfic, en què va destacar pel seu talent creatiu i pel seu rigor. Igualment va destacar en la lluita antifranquista, patint per aquest motiu la presó i l'exili. La pel·lícula és un esbós de la seva vida a partir dels seus propis records, el testimoni d'aquells que el van conèixer, els directors amb qui va treballar, i les pel·lícules que va fer amb ells. Un document sobre la trajectòria apassionada d'un artista singular.

VO. Versió original - VC. Versió catalana - VE. Versió espanyola - VOSC. Versió original amb subtítols en català - VOSE. Versió original amb subtítols en espanyol - SD. Sense diàleg. Subtitulatge electrònic: SAVINEN. Preus: Entrada: 2,70 € - Carnet jove, Club d'Actors de Museu del Cinema de Girona, jubilats, aturats, carnet familiar i sessió infantil: 2 €. Membres del Club Super3, entrada gratuïta a les sessions infantils. Carnet Club TR3SC: una sola sessió 2 €, film del mes: gratuït. Abonaments: 50 entrades: 50 €, 10 entrades: 18 €. Les durades que s'indiquen són aproximades.

Sessions Aula de Cinema: Entrada preferent per a alumnes de centres concertats, fins a 10 minuts abans de començar la sessió. Projectacions - Cinema Aquitània. Avinguda Sarría, 33. 08029 Barcelona - Telèfon 93 410 75 90 - Metro: Hospital Clínic (L5) - Autobusos: 6, 7, 15, 27, 32, 33, 34, 41, 54, 59, 63, 66, 67, 68, N3. Oficines i Biblioteca - Portal de Santa Madrona 6-8. 08001 Barcelona. Tel. 93 316 27 80. Arxiu - Gran Via de les Corts Catalanes, 184. 08038 Barcelona. Telèfon: 93 298 82 60. filmoteca.cultura@gencat.cat